

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΑΡΑΧΝΗ

Τὸ τρομερότερο, τὸ αἰμοβρότερο, τὸ σκληρότερο, τὸ ποινώτερο ζῷο. Ἡ περίοδος τῶν ἐρώτων της. Οἱ κίνδυνοι τοῦ ἀρσενικοῦ. Ἐρωμένη πού τρώει τὸν ἐραστήν της. Πῶς πιάνει τὰ θύματά της. Πῶς τὰ σαβανώνει καὶ πῶς τοὺς πιπιλίζει τὸ αἷμα. Ἐνα μικροσκοπικὸ τέρας κλπ.

Γνωρίζουν, ἀγαπε, οἱ ἄνθρωποι, ὅτι μέσα στὰ σπίτια των συζητεῖ μαζύ των καὶ συγκατοικεῖ καὶ τὸ πειδ ἑρωτιάριο, ἀλλὰ καὶ πειδ ἄγριο καὶ αἰμοβόρο θηρίο, πού ἐπλασε ἡ δημιουργία ;...

Ποιό ;

Ποιό εἶνε ἐκεῖνο τὸ θηρίο, πού ἔχει τὰ τόσα μεγάλα αὐτὰ ἐνστικτα καὶ τὰ τόσο θηριώδη, πού εἶνε πειδ αἰμοβόρο ἀπὸ τὴν τίγρη καὶ πειδ στοργικὸ ἀπὸ μιὰ πολλὴ καλήμητέρα;

Τὸ πειδ μικρὸ καὶ τὸ πειδ ἐλάχιστο.— Ἡ ἀράχνη !.

Καὶ πρώτα, καθὼς ἔχει πειδ ἀποδειχθεῖ ἐπιστημονικὰ, οἱ ἔρωτες της ἀράχνης, δὲν εἶνε ἔρωτες ἀλλὰ μανία καὶ λύσσα καὶ πάθος ἐρωτικὸ, ἀπερίγραπτο, τόσο τυφλὸ πάθος, πού ἡ ἀρσενικὴ ἀράχνη, ἀψήφακι καὶ τὸν θάνατον χάριν αὐτοῦ.

Ἡ θέσις, στὴν περίστασι αὐτῆ, τῆς ἀρσενικῆς ἀράχνης, εἶνε ἀξιολύπητη.

Τὸ ἀρσενικὸ εἶνε πολλὴ πειδ μικρόσωμο καὶ ἀδύνατο ἀπὸ τὸ θηλυκὸ, πού εἶνε μιὰ δράκαινα ἀληθινὴ, γιγαντόσωμος καὶ θηριώδης.

Γιὰ νὰ τὴν πλησίωσῃ τὸ ἀρσενικὸ πρέπει ν' ἀναπτύξῃ ἔκτακτο ἐπιτηδεύματα καὶ τόλη. Ἀλλοίμονό του δέ, ἂν δὲν τὸ καταφέρῃ. Πρέπει νὰ τὴν πλησίασῃ μὲ τρόπο, καὶ ν' ἀναπτύξῃ ἐπιτηδεύματα ὅστε νὰ πλησίωσῃ καὶ νὰ γαντζωθῇ ἀπάνω στὴν πλατεῖα της ῥάχη συμματωμένο ἐκεῖ ἔτσι πού νὰ μὴ μπορεῖ ἡ δράκαινα συζυγὸς του, νὰ τὸ φτάσῃ. Ἄν τὸν φτάσῃ, πάει πειδ, τὸν ἐφαγε !

Ἐπίσης, ἂν δὲν προφθάσῃ νὰ πλησίωσῃ πάλι θά τὸ φάῃ.

Ὡσαύτως, ἂν τὸ ἐπιτύχῃ πουθενά ἐκεῖ κοντὰ θά τὸ καταβροχθίσῃ.

Τόση ὁμως εἶνε ἡ ὁρμὴ τοῦ πάθους τοῦ ἀρσενικοῦ πού δὲν τὸ ἀναχαρίζει κανένας κίνδυνος. Πηδαίει ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ κινδυνεύοντας νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του καὶ δὲν φεύγει ἀπὸ κεῖ ἂν δὲν φροντίσῃ γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ εἶδους.

***

Δὲν εἶνε ὁμως μόνον αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι πού ἀπειλοῦν τὴν ἀρσενικὴ ἀράχνη τὴν περίοδο τῶν ἐρώτων. Γιὰ νὰ πλησίασῃ τὴν θηλυκὴ πρέπει νὰ πολεμήσῃ προηγουμένως μὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἀρσενικὲς πού ἐνδιαφερόνται γι' αὐτῆ. Ἔτσι γίνεται μιὰ σωστὴ μάχη, ἕνα ἄγριο αἱματοκύλισμα χάριν τῆς θηλυκῆς. Τέλος ὁ νικητῆς, αἱματοβρεκτοῦ βαδίζει πρὸς τὴν ἀγαπημένην του. Δὲν ἀπολαμβάνει ὁμως τὸν ἔρωτα τόσο εὐκόλα. Γιὰτι, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, ἡ θελκτικὴ ἀράχνη τὸν τρώει ἂν δὲν προφυλαχθῇ πλησιαζόντάς τη...

***

Ἔτσι ὁ ἔρωτος τῶν ζωῶν αὐτῶν εἶνε ἕνα ἄγριο ἀλληλοφάγωμα καὶ βρέχεται μ' ἀφθονο αἷμα καὶ ἀπαιτεῖ τρομερὰς θυσίας...

***

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα καὶ τὸν τρόπο πού πιάνει τὰ θύματά της, ἡ ἀράχνη.

Ἐφραίνει λοιπὸν τὸ δίχτυ της καὶ παραμονεύει συμματωμένη ἐκεῖ κοντὰ. Μόλις τὸ θῦμα της πέσει στὸν «ἴστω» της, μὲ τὶς προαπάθειες πού κάνει γιὰ νὰ φύγῃ δονεῖ τοῦ «ἴστω» της τὶς κλωστές, οἱ αἰσθητῆρες τῆς μεταδίδουν τὴν εἰδησι.

Γιὰτι ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται, ὅταν παραμονεύει, συγκατοικεῖ μὲ τὸ δίχτυ της, μὲ μιὰ λεπτὴ κλωστή, μ' ἕνα εἶδος τηλεγραφικοῦ σύματος.

Ἀλλὰ τὸ κνήγι δὲν ἔχει ἀκόμα τελειώσει.

Τὰ θύματά της δὲν εἶνε πάντοτε ὁσπτες μυγίτσες.

Πολλὲς φορές πιάνονται ἔντομα, πού εἶνε ὄπλισμένα, μὲ σιαγόνες φοβερῆς, ἡ μὲ κοντάρια δηλητηριώδη ἢ ἔντομα φοβερὰ καὶ δυνατὰ, πού δὲν δύναται νὰ παλαίσῃ μαζύ τους, στήθος μὲ στήθος ἡ ἀράχνη.

Ἐν τούτοις ὁ κίνδυνος αὐτός, δὲν τὴν κάνει νὰ ὀλοχωρήσῃ.

Ἄν πιάσῃκε στὰ δίχτυά της εἶνε χτήμα της καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ πάρῃ στὴν πλήρη κατοχὴ της, ὅσο καὶ ἂν εἶνε τοῦτο ἐπικίνδυνο.

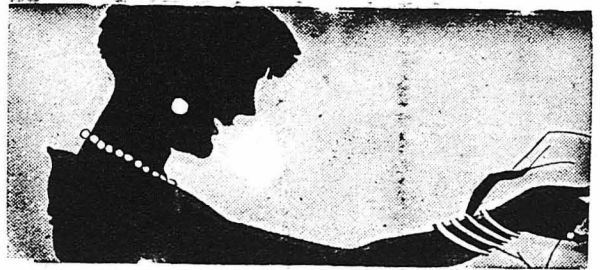
Τὶ κάνει τότε ;

Ὅπως ὁ ἀρσενικὸς στὸν ἔρωτα, προχωρεῖ καὶ αὐτῆ μὲ προφυλάξεις, μὲ τέχνη, μὲ ἀξιοθιανιάστους ὑπολογισμούς καὶ ρίχνεται στυδὸ θύματος τῆ ῥάχη, ἔτσι ὅσα νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὸ ὄπλο του, καὶ ἔπειτα μὲ μιὰ ἀστραπαῖα καὶ ἰλιγγιώδη κίνησι, περιστροφικὴ γύρω τὸ σώμα του, δένει μὲ τὶς κλωστές της ὅλα του τὰ μέλη.

Τὸ φασκίωδι δηλαδὴ καὶ ἔτσι τοῦ θεσμεύει ὅλη τὴν δύναμὶ του. Κατόπιν αὐτοῦ τὸ θῦμα της εἶνε ἐντελῶς στὴ διάθεσί της. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ...

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὁμως γιὰ νὰ τὸ κνήν ἐντελῶς ἀκίνητο ἐξακολουθεῖ τὸ φασκίωμα.

Μὲ περιστροφικῆς κινήσεις, τὸ περιβάλλει τῆ φορὰ αὐτῆ πολὺ πυκνὰ μὲ ἕνα εἶδος σαβάνου, προσέχουσα πάντοτε νὰ μὴν πλησιάζῃς ὀργανῶς τὴν τὰ κεντριά του.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΣ

ΣΗΜΕΡΑ ΚΛΕΙΩ ΤΑ 36 ΜΟΥ

(Γράφηκε στὸ Μεσολόγγι, στίς 22 Ἰανουαρίου 1824)

Εἶνε καιρὸς αὐτὴ ἡ καρδιὰ νὰ πάψῃ νὰ χτυπᾷ,
ἀφοῦ νὰ κνήν δὲν μπορεῖ καρδούλες νὰ χτυποῦνε
μὰ ἡ καρδιά μου ὀλόθερμη θέλει ἀκόμα ν' ἀγαπᾷ
καὶ ἂς μὴν τὴν ἀγαποῦνε !

Εἶδα τοῦ φθινοπώρου μου τὶς μέρες κ' ἕνα-ἕνα
τὰ λούλουδα τοῦ ἔρωτα νὰ πέφτουν μαραμένα
μὲσ' οὐτὴν καρδιὰ μου ὁ σφρακας μὲ τὸ σκληρὸ του νόνο
τώρα μοῦ μένει μόνο.

Ρημάζεται τὸ στήθος μου σὴν δυνατὴ φωτιά του,
ἡφαίστειο σ' ἕνα νησί μὲ φοβερὴ μιὰ λάμψη,
πού δὲν μπορεῖ στίς φλόγες του ἕνα κερί ν' ἀνάψῃ,
καὶ εἶνε φωτιά θανάτου.

Δὲν ἔχω πιά μερίδιο στὸς φόβους, στίς ἐλπίδες
καὶ στίς ἀγάπες τοὺς καῦμούς, σὴν νόνο τὸν κρυμμένο,
οὐτὸ ἔρωτα τὴν δύναμι, στίς ζούλειες τὶς φροντίδες,
μὰ μ' ἔχουν σκλαβωμένο.

Νὰ μοῦ ταράζον τὴν ψυχὴ τέτοιες ἰδέες τὸ ῥα
εἶνε ντροπὴ, πολλὴ ντροπὴ ! σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ χώρα,
πού ζωντανούς τοὺς ἦρωας ἡ Δόξα στεφανώνει,
κεκορὸς κατεοδάνει.

Δέστε τοιαυτὰ καὶ σπαθιά, φλόμπορα π' ἀνεμίζουν
καὶ μάχες πού τὴν ἐνδοξὴ Ἑλλάδα μᾶς θυμίζουν,
τὸν Σπαρτιάτη πού ἔφευγε κεκορὸς γιὰ τὴν πατρίδα του
ἀπάνω στὴν ἀσπίδα του !

Ἐψῆνα (Ἑλλὰς δὲ λέγω πιά ἐδῶ μαρτυρεῖ ῥι' ε !)
ζῆπνα, ψυχὴ μου ! κότταζε πού τὴν πηγή σου ἔχει
τὸ αἷμα τῶν προγόνων σου στίς φλέβες σου πού τρέχει,
καὶ σὸ καθῆκον γύρισε !

Τὰ πάθη σου π' ἀρχίσανε νὰ ξαναζοῦν σὴν φείδια
νίξτε τα, πέρα ρίξε τα—σὴν ἄντρα δὲν ταιριάζουνε !
τὸ πλάνο τὸ χαμόγελο, τὰ θυμωμένα φρόδια
ἂς μὴ σὲ ξελογιάζουνε.

Τὶ τίνε θέλεις τὴν ζωὴ, νιόπν ὀδν κλάεις χαμένη ;
Ὅ τιμημένος θάνατος ἐδῶ σὲ περμένει
Ἐμπρός ! σὴν μάχη, σὴν φωτιά ! Ἐμπρός ! σὴν παλ-
[λικάρι
ὁ χάρος νὰ σὲ πάρῃ !

Ζήτησε σὺ τὸν θάνατο πού λίγοι τὸν χαρήκανε
Χωρὶς νὰ τὸν ζητήσουνε πολλοὶ δεῖλοὶ τὸν βρήκανε—
Κότταζε γύρω, διάλεξε τὸ μέρος πού θ' ἀναπαυθῆς
καὶ ζάπλωσε νὰ κοιμηθῆς.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν)

Μετάφρ. Δ. Στᾶν

Καὶ ἀφοῦ τὸ «σακκουλιάσει» ἔτσι, τὸ ἀφίνει νὰ φοβήσῃ ἦσχα καὶ ἔπειτα ἔρχεται μὲ τὸ ραχάτι της καὶ βυζαίνει τὸ αἷμα του, τὴν ἱμάδα του καὶ τοὺς χμούς του !...

***

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζεται ἡ ταχύτης, ἡ ἐπιτηδεύτης, ἡ προσοχή, ὁ καλὸς ὑπολογισμὸς καὶ ὅ, τι ἄλλο πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀρσενικὸς, ὅταν θά πλησίασῃ τὴν ἀράχνη. Λίγο ἂν λαθῆναι πάει χαμένος. Ἡ θηλυκὴ θά τὸν ἀρπάξῃ καὶ θά τοῦ πιπιλίσῃ ἡδονικῶς καὶ πειναλέα τὸ αἷμα !

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν πρέπει νὰ παραδεχθῶμε, ὅτι τρομερότερο θηλυκὸ ἀπὸ τὴν ἀράχνη δὲν εἶνε στὸν κόσμῳ.

Ὁ Φυσιολόγος